Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 18 december 2025 * [i]

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 45 FEUF – Fri rörlighet för arbetstagare – Likabehandling – Förordning (EU) nr 492/2011 – Artikel 7.2 – Sociala förmåner – Familjebidrag – Villkor för att bevilja detta bidrag till en arbetstagare som inte är bosatt i landet för dennes makes, makas eller registrerade partners barn – Krav på att denna arbetstagare ska ’bidra till barnets försörjning’ – Bedömningskriterier – Presumtion som grundar sig på en gemensam hemvist – Direktiv 2004/38/EG – Artikel 2 led 2 c – Begreppet familjemedlem”

I de förenade målen C-296/24 [Jouxy] [i]–C-307/24 [Momeut] [i],

angående tolv beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställda av Cour de cassation (Högsta domstolen, Luxemburg) genom beslut av den 25 april 2024, som inkom till domstolen den 26 april 2024, i målen

SM,

PX (C-296/24),

CY (C-297/24),

LK,

MF (C-298/24),

OP,

TD (C-299/24),

MY,

IX (C-300/24),

AH,

CJ (C-301/24),

AE (C-302/24),

* Rättegångsspråk: franska.

[i] Förstasidan samt punkterna 2, 11, 16, 19, 23, 26, 27, 30, 34, 36, 44 och 45 och 46 i denna text har varit föremål för en språklig ändring efter det att texten ursprungligen gjordes tillgänglig på internet.

BF,

CG (C-303/24),

LH (C-304/24),

TB,

MV (C-305/24),

KN,

PE (C-306/24),

NB (C-307/24)

mot

Caisse pour l'avenir des enfants,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden I. Jarukaitis, domstolens ordförande K. Lenaerts, tillika tillförordnad domare på fjärde avdelningen, samt domarna M. Condinanzi, N. Jääskinen (referent) och R. Frendo,

generaladvokat: R. Norkus,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– SM, PX och NB, genom V. Bolard, avocat,

– CY, LK, MF, OP, TD, MY, IX, AH, CJ, AE, BF, CG, LH, TB, MV, KN och PE, genom P. Peuvrel, avocat,

– Caisse pour l'avenir des enfants, genom R. Jazbinsek, avocate,

– Tjeckiens regering, genom J. Benešová, M. Smolek och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom S. Delaude och B.-R. Killmann, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 12 juni 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av begreppet att bidra till barnets försörjning, som förekommer i EU-domstolens rättspraxis i samband med tolkning av artikel 45 FEUF, av artikel 2 led 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 2004, s. 77 och rättelser i EUT L 229, 2004, s. 35, och EUT L 197, 2005, s. 34), av artikel 1 led i) i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1, och rättelse i EUT L 200, 2004, s. 1), och av artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen (EUT L 141, 2011, s. 1).

2 Respektive begäran har framställts i samband med tolv mål mellan å ena sidan gränsarbetare och i vissa fall deras make, maka eller registrerade partner och å andra sidan Caisse pour l'avenir des enfants (Försäkringskassan för barnens framtid, Luxemburg) (nedan kallad CAE). Målen rör CAE:s beslut att inte bevilja dessa arbetstagare familjebidrag för deras makes, makas eller registrerade partners barn.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2004/38

3 Artikel 2 i direktiv 2004/38 har följande lydelse:

”I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

2. familjemedlem:
   a) make eller maka,
   b) den partner med vilken unionsmedborgaren har ingått ett registrerat partnerskap på grundval av lagstiftningen i en medlemsstat, om den mottagande medlemsstatens lagstiftning behandlar registrerade partnerskap som likvärdiga med äktenskap och i enlighet med villkoren i relevant lagstiftning i den mottagande medlemsstaten,
   c) släktingar i rakt nedstigande led som är under 21 år eller är beroende för sin försörjning, även till maken eller makan eller till sådan partner som avses i b,

…”

Förordning nr 883/2004

4 I artikel 1 i förordning nr 883/2004 föreskrivs följande:

”I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

i) familjemedlem:
   1. i) en person som definieras eller erkänns som familjemedlem eller som betecknas som medlem av hushållet i den lagstiftning enligt vilken förmåner utges.

      …
   2. Om det i den lagstiftning i en medlemsstat, som är tillämplig enligt punkt 1, inte görs någon skillnad mellan familjemedlemmar och andra personer på vilka den är tillämplig, skall make/maka, minderåriga barn och myndiga barn som är beroende av underhåll betraktas som familjemedlemmar.

…”

5 I artikel 3 i denna förordning, med rubriken ”Sakområden”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Denna förordning skall tillämpas på all lagstiftning om de grenar av den sociala tryggheten som rör

…

j) familjeförmåner.”

6 Artikel 67 i förordning nr 883/2004, med rubriken ”Familjemedlemmar bosatta i en annan medlemsstat”, har följande lydelse:

”Personer skall ha rätt till familjeförmåner i enlighet med lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten även för sina familjemedlemmar som är bosatta i en annan medlemsstat som om de vore bosatta i den förra medlemsstaten. …”

Förordning nr 492/2011

7 I artikel 7 i förordning nr 492/2011, med rubriken ”Anställning och likabehandling”, föreskrivs följande:

”1. En arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat får inom en annan medlemsstats territorium inte på grund av sin nationalitet behandlas annorlunda än landets egna arbetstagare i fråga om anställnings- och arbetsvillkor, speciellt vad avser lön, avskedande och, om arbetstagaren skulle bli arbetslös, återinsättande i arbete eller återanställning.

2. Arbetstagaren ska åtnjuta samma sociala och skattemässiga förmåner som landets medborgare.

…”

Luxemburgsk rätt

8 De relevanta bestämmelserna i luxemburgsk rätt, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för omständigheterna i de nationella målen, är artiklarna 269 och 270 i code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet), i den lydelse som är tillämplig från och med den 1 augusti 2016, dagen för ikraftträdandet av loi du 23 juillet 2016, portant modification du code de la sécurité sociale, de la loi modifiée du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur le revenu, et abrogeant la loi modifiée du 21 décembre 2007 concernant le boni pour enfant (lagen av den 23 juli 2016 om ändring av lagen om social trygghet, av den ändrade lagen av den 4 december 1967 om inkomstskatt, och om upphävande av den ändrade lagen av den 21 december 2007 om barnpremie) (*Mémorial* A 2016, s. 2348) (nedan kallad lagen om social trygghet).

9 I artikel 269 i lagen om social trygghet, med rubriken ”Villkor för beviljande”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Ett bidrag ska införas för barnens framtid, nedan kallat familjebidrag.

Rätt till familjebidrag föreligger för

a) varje barn, som faktiskt och stadigvarande är bosatt i Luxemburg och är folkbokfört där,

b) familjemedlemmar, enligt definitionen i artikel 270, till varje person som omfattas av luxemburgsk lagstiftning och som omfattas av tillämpningsområdet för de europeiska förordningarna eller något annat bilateralt eller multilateralt instrument som ingåtts av Luxemburg i fråga om social trygghet och som föreskriver utbetalning av familjebidrag i enlighet med lagstiftningen i anställningsstaten. Familjemedlemmarna ska vara bosatta i ett land som omfattas av förordningarna eller instrumenten i fråga.”

10 I artikel 270 i lagen om social trygghet föreskrivs följande:

”Vid tillämpning av artikel 269.1 b ska en persons barn födda inom och utanför äktenskapet samt adopterade barn anses utgöra familjemedlemmar till denna person och ge rätt till familjebidrag.”

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11 De aktuella beslut som fattades av CAE med stöd av artiklarna 269 och 270 i lagen om social trygghet innebar att klagandena i de nationella målen, vilka är gränsarbetare bosatta i Belgien, Tyskland eller Frankrike som arbetar som anställda i Luxemburg, antingen nekades familjebidrag för deras makes, makas eller registrerade partners barn (målen C-299/24 och C-301/24) eller, med verkan från och med den 1 augusti 2016, fick de bidrag som de erhöll för sådana barn indragna (målen C-296/24–C-298/24, C-300/24 och C-302/24–C-307/24).

12 Enligt CAE har barnen inte ställning som familjemedlemmar i den mening som avses i artikel 270 i lagen om social trygghet, eftersom de berörda gränsarbetarna inte är föräldrar till dem.

13 Conseil arbitral de la sécurité sociale (Förstainstansdomstolen för mål om social trygghet, Luxemburg) biföll dessa arbetstagares yrkanden om att familjebidrag skulle beviljas eller återigen betalas ut.

14 Conseil supérieur de la sécurité sociale (Appellationsdomstolen för mål om social trygghet, Luxemburg) ändrade emellertid den dom som meddelats i första instans och fastställde de beslut som CAE meddelat, vilka avses i punkt 11 ovan.

15 Klagandena i de nationella målen överklagade till Cour de cassation (Högsta domstolen, Luxemburg), vilken är den hänskjutande domstolen.

16 Den hänskjutande domstolen har påpekat att EU-domstolen, i sin dom av den 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare) (C-802/18, EU:C:2020:269), på grundval av en tolkning av artikel 1 led i och artikel 67 i förordning nr 883/2004, jämförda med artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 och artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38, slog fast att en gränsarbetares rätt att erhålla familjebidraget för sin makes, makas eller registrerade partners barn, som gränsarbetaren inte är förälder till, förutsätter att gränsarbetaren kan styrka att han eller hon uppfyller villkoret att bidra till det barnets försörjning.

17 Eftersom Conseil supérieur de la sécurité sociale (Appellationsdomstolen för mål om social trygghet) i de nationella målen fann att det inte var styrkt att gränsarbetaren bidrog till att försörja makens, makans eller den registrerade partnerns barn, frågar sig den hänskjutande domstolen, även med hänvisning till domen av den 15 december 2016, Depesme m.fl. (C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955), vilka objektiva omständigheter som kan styrka att det föreligger ett sådant underhåll.

18 Den hänskjutande domstolen vill således bland annat få klarhet i huruvida beviset för att gränsarbetaren och det berörda barnet har gemensam hemvist räcker för att fastställa att arbetstagaren bidrar till barnets försörjning eller om även andra objektiva omständigheter, såsom hur bostaden finansieras, ska beaktas. I detta sammanhang uppkommer även frågan om vilken betydelse som ska tillmätas barnets ålder, eftersom det av nämnda dom följer att barnen under alla omständigheter presumeras vara underhållsberättigade fram till 21 års ålder. Den hänskjutande domstolen vill även få klarhet i vilken betydelse som ska fästas vid barnets föräldrars bidrag till barnets försörjning, på grund av föräldrarnas underhållsskyldighet eller på grund av en rätt till umgänge och boende.

19 Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation (Högsta domstolen) att vilandeförklara målen och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen, vilka är likalydande i vart och ett av de förenade målen C-296/24–C-307/24:

"1) a) Ska villkoret att 'bidra till barnets försörjning', vilket ligger till grund för ställningen som familjemedlem i den mening som avses i unionsrättens bestämmelser, enligt vad som fastställts i EU-domstolens praxis avseende fri rörlighet för arbetstagare, och en gränsarbetares erhållande av en social förmån, som är knuten till att gränsarbetaren utövar avlönad verksamhet i en medlemsstat, för sin makes, makas eller sin registrerade partners barn, som gränsarbetaren inte är förälder till, i sig eller jämfört med principen om att bestämmelser avsedda att säkerställa fri rörlighet för arbetstagare ska ges en vid tolkning, tolkas så, att det är uppfyllt och därmed ska ge rätt till den sociala förmånen,

– redan av det skälet att det föreligger äktenskap eller registrerat partnerskap mellan gränsarbetaren och en förälder till barnet,

– redan av det skälet att gränsarbetaren och barnet har gemensam hemvist eller bostad,

– redan av det skälet att gränsarbetaren betalar någon typ av allmän utgift som gynnar barnet, även om

– utgiften täcker andra behov än de grundläggande försörjningsbehoven,

– utgiften går till tredje man och endast indirekt gynnar barnet,

– utgiften inte uteslutande och specifikt ligger i barnets intresse, utan gynnar hela hushållet,

– utgiften endast är tillfällig,

– utgiften är lägre än föräldrarnas,

– utgiften är försumbar i förhållande till barnets behov,

– redan av det skälet att utgifterna betalas från ett gemensamt konto som innehas av gränsarbetaren och gränsarbetares make, maka eller registrerade partner, oavsett ursprunget till medlen på kontot,

– redan av det skälet att barnet är under 21 års ålder?

b) För det fall den första frågan besvaras nekande, ska då villkoret att ”bidra till barnets försörjning” tolkas så, att detta är uppfyllt och därmed ger rätt till den sociala förmånen när två eller flera av dessa omständigheter är fastställda?

2) Ska villkoret att ”bidra till barnets försörjning”, vilket ligger till grund för ställningen som familjemedlem i den mening som avses i unionsrättens bestämmelser, enligt vad som fastställts i EU-domstolens praxis avseende fri rörlighet för arbetstagare, och en gränsarbetares erhållande av en social förmån, som är knuten till att gränsarbetaren utövar avlönad verksamhet i en medlemsstat, för sin makes, makas eller registrerade partners barn, som gränsarbetaren inte är förälder till, i sig eller jämfört med principen om att bestämmelser avsedda att säkerställa fri rörlighet för arbetstagare ska ges en vid tolkning, tolkas så, att det inte är uppfyllt och därmed inte ska ge rätt till den sociala förmånen,

– redan av det skälet att barnets föräldrar har en underhållsskyldighet, oavsett

– huruvida denna underhållsfordran har fastställts av domstol eller genom avtal,

– storleken på denna underhållsfordran,

– huruvida den underhållsskyldige faktiskt betalar denna underhållsskuld,

– huruvida gränsarbetarens bidrag kompenserar för en försummelse av en av barnets föräldrar,

– redan av det skälet att barnet periodvis, inom ramen för utövandet av en umgängesrätt och en rätt till någon form av växelvis boende, vistas hos den andra föräldern?”

20 Domstolens ordförande har genom beslut av den 26 juni 2024 förenat målen C-296/24–C-307/24 vad gäller det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.

Prövning av tolkningsfrågorna

Inledande synpunkter

21 Utan att uttryckligen framställa en invändning om rättegångshinder har CAE i sitt skriftliga yttrande påpekat att EU-domstolen borde avvisa tolkningsfrågorna med motiveringen att de hänför sig till bedömningen av en faktisk situation som omfattas av de behöriga nationella myndigheternas och, i förekommande fall, de behöriga nationella domstolarnas exklusiva behörighet.

22 I ett förfarande enligt artikel 267 FEUF, som grundar sig på en tydlig funktionsfördelning mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen, är den nationella domstolen ensam behörig att tolka och tillämpa bestämmelser i nationell rätt, medan EU-domstolen endast är behörig att tolka eller pröva giltigheten av en unionsrättsakt på grundval av de uppgifter om de faktiska omständigheterna som har lämnats av den nationella domstolen (dom av den 16 mars 1978, Oehlschläger, 104/77, EU:C:1978:69, punkt 4, och dom av den 7 november 2024, ERB New Europe Funding II, C-178/23, EU:C:2024:943, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

23 Vad gäller CAE:s argument räcker det att påpeka att den hänskjutande domstolen genom sina frågor har begärt att EU-domstolen ska tolka artikel 45 FEUF samt artikel 1 led i och artikel 67 i förordning nr 883/2004, jämförda med artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 och med artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38, såsom dessa har tolkats i EU-domstolens praxis till följd av domen av den 2 april 2020, Caisse pour l’avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare) (C-802/18, EU:C:2020:269, punkterna 64 och 70), och i synnerhet precisera hur man ska tolka det villkor för att bevilja en arbetstagare som inte är bosatt i anställningsmedlemsstaten ett familjebidrag för dennes makes, makas eller registrerade partners barn, enligt vilket arbetstagaren, enligt denna rättspraxis, ska ”bidra till barnets försörjning”.

24 Även om det slutligen ankommer på de nationella myndigheterna och, i förekommande fall, på de nationella domstolarna att bedöma huruvida detta krav för att bevilja familjebidrag är uppfyllt i ett visst fall, ankommer det, i enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 22 ovan, på EU-domstolen att tolka de unionsrättsliga bestämmelser som tolkningsfrågorna avser.

25 Tolkningsfrågorna kan således tas upp till prövning.

Prövning av de två frågorna

26 Den hänskjutande domstolen har ställt de två frågorna, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 45 FEUF samt artikel 1 led i och artikel 67 i förordning nr 883/2004, jämförda med artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 och med artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38, ska tolkas så, att villkoret för att en arbetstagare som inte är bosatt i anställningsmedlemsstaten ska beviljas familjebidrag för sin makes, makas eller registrerade partners barn, det vill säga att

arbetstagaren ska ”bidra till barnets försörjning”, är uppfyllt redan av det skälet att de delar samma bostad, eller om andra objektiva omständigheter ska beaktas för att fastställa att det föreligger ett sådant underhåll.

27 Det ska i detta hänseende inledningsvis påpekas att en arbetstagare som inte är bosatt i landet enligt fast rättspraxis kan beviljas en statlig förmån i form av en social förmån, såsom studiemedel för högre utbildning, inte bara för sitt eget barn, utan även för sin makes, makas eller registrerade partners barn, som arbetstagaren inte är förälder till, när arbetstagaren bidrar till barnets försörjning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2016, Depesme m.fl., C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, punkterna 57–60 och där angiven rättspraxis).

28 Vad därefter närmare bestämt gäller ett sådant familjebidrag som det som är aktuellt i det nationella målet, slog domstolen i domen av den 2 april 2020, Caisse pour l’avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare) (C-802/18, EU:C:2020:269), fast att ett sådant familjebidrag utgör en social trygghetsförmån som omfattas av de familjeförmåner som avses i artikel 3.1 j i förordning nr 883/2004. Eftersom denna förmån är knuten till att en gränsarbetare utövar en avlönad verksamhet i en medlemsstat, utgör den även en social förmån i den mening som avses i artikel 7.2 i förordning nr 492/2011, av vilken det framgår att arbetstagare som inte är bosatta i landet ska åtnjuta samma sociala och skattemässiga förmåner som landets medborgare, i enlighet med icke-diskrimineringsprincipen som förbjuder all diskriminering på grund av nationalitet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2020, Caisse pour l’avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare), C-802/18, EU:C:2020:269, punkterna 24, 31 och 40).

29 EU-domstolen har vidare tillämpat bland annat fast rättspraxis om fri rörlighet för arbetstagare avseende villkoren för att bevilja studiemedel för högre utbildning till familjemedlemmar till sådana arbetstagare (se punkt 27 ovan), för att slå fast att artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 – som utgör ett särskilt uttryck för den princip om likabehandling som följer av artikel 45.2 FEUF på det särskilda området för beviljande av sociala förmåner – utgör hinder för bestämmelser i en medlemsstat enligt vilka arbetstagare som inte är bosatta i landet endast kan erhålla det familjebidrag som är aktuellt i det nationella målet för sina egna barn, och inte för deras makes eller makas barn som de själva inte är föräldrar till, men som de är med om att försörja, när alla barn som är bosatta i den medlemsstaten har rätt till detta bidrag (dom av den 2 april 2020, Caisse pour l’avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare), C-802/18, EU:C:2020:269, punkterna 64 och 70 och där angiven rättspraxis).

30 I förevarande fall framgår det av handlingarna i målet att Conseil supérieur de la sécurité sociale (Appellationsdomstolen för mål om social trygghet), till följd av denna dom, genom ändring slog fast att CAE, efter en konkret omprövning av ärendena i de nationella målen, hade haft fog för att neka arbetstagare som inte var bosatta i landet det aktuella familjebidraget för deras makes, makas eller registrerade partners barn, med motiveringen att nämnda arbetstagare inte stod för barnens hela försörjning.

31 Det ska i detta hänseende understrykas att de bestämmelser som stadfäster den fria rörligheten för arbetstagare – vilken utgör en av unionens grundpelare – ska ges en vid tolkning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2016, Depesme m.fl., C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, punkterna 58–60 och där angiven rättspraxis).

32 Vidare ska definitionen av begreppet familjemedlem i artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38 beaktas. Begreppet familjemedlem till en gränsarbetare som indirekt kan åberopa likabehandling enligt artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 motsvarar nämligen begreppet familjemedlem i den mening som avses i artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38, vilket omfattar make, maka eller den partner med vilken unionsmedborgaren har ingått ett registrerat partnerskap, släktingar i rakt nedstigande led som är under 21 år eller är beroende för sin försörjning, även till maken eller makan eller till en sådan partner (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare), C-802/18, EU:C:2020:269, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

33 EU-domstolen har redan preciserat att barn under alla förhållanden presumeras vara beroende för sin försörjning upp till 21 års ålder, vilket framgår av bland annat artikel 2 led 2 c i direktiv 2004/38 (dom av den 15 december 2016, Depesme m.fl., C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, punkt 62). Att barnet till en gränsarbetares make, maka eller registrerade partner har ställning som ”familjemedlem som är beroende för sin försörjning” kan objektivt sett framgå av att arbetstagaren och det berörda barnet bor tillsammans (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 december 2016, Depesme m.fl., C-401/15–C-403/15, EU:C:2016:955, punkterna 59 och 60).

34 Av denna rättspraxis kan slutsatsen dras att när en arbetstagare som inte är bosatt i landet delar en gemensam bostad med dennes makes, makas eller registrerade partners barn, räcker denna objektiva omständighet i princip i sig för att visa att arbetstagaren bidrar till barnets försörjning, eftersom den gemensamma bostaden är kännetecknande för en stabil anknytning mellan dessa personer.

35 Varje annan tolkning skulle inte bara strida mot principen om en vid tolkning av de bestämmelser som stadfäster den fria rörligheten för arbetstagare, såsom angetts i punkt 31 ovan, utan även strida mot den rättspraxis som det erinrats om i punkt 32 ovan, enligt vilken definitionen av familjemedlem i artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38 ska beaktas vid bedömningen av vilka personer som indirekt kan komma i åtnjutande av likabehandling enligt artikel 7.2 i förordning nr 492/2011.

36 För att fastställa huruvida kravet på att en arbetstagare som inte är bosatt i landet ska bidra till att försörja sin makes, makas eller registrerade partners barn är uppfyllt i ett enskilt fall, finner domstolen att det, oberoende av barnets ålder, är tillräckligt att styrka att arbetstagaren och barnet bor tillsammans, under förutsättning att barnet i övrigt uppfyller de kriterier som föreskrivs i lagstiftningen i anställningsmedlemsstaten, i förevarande fall luxemburgsk lagstiftning som reglerar beviljandet av det aktuella familjebidraget.

37 Det kan nämligen, till följd av en gemensam bostad, presumeras att en arbetstagare som inte är bosatt i landet och som arbetar som anställd bidrar till att täcka åtminstone en del av hushållets utgifter, det vill säga bland annat kostnader för bostaden och hemmet och således för att tillgodose hushållsmedlemmarnas behov, inbegripet de behov som makens, makans eller den registrerade partnerns barn har. Den omständigheten att arbetstagaren som inte är bosatt i landet delar en bostad med detta barn är således tillräcklig för att styrka att kravet på att bidra till barnets försörjning är uppfyllt.

38 Det ska dessutom understrykas att denna gemensamma bostad inte nödvändigtvis behöver vara på heltid. För det första kan det berörda barnet, med tanke på hur vanligt det är med ombildade familjer, såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 58 och 59 i sitt förslag till avgörande, även bo en del av tiden med sin andra förälder, som kan vara en biologisk förälder eller en

adoptivförälder, det vill säga den förälder som inte är maken, makan eller den registrerad partnern till den icke i landet bosatta arbetstagaren. Vidare kan anknytningen mellan arbetstagaren och barnet inte anses ha brutits enbart på grund av att barnet, på grund av studier, bor en del av tiden utanför hemmet.

39 Med hänsyn till den hänskjutande domstolens frågor ska det, för det första, tilläggas att det förhållandet att det är tillräckligt att det finns en gemensam bostad för att kravet på att bidra till barnets försörjning ska vara uppfyllt, innebär att myndigheterna eller, i förekommande fall, de nationella domstolarna inte kan kräva att en arbetstagare som inte är bosatt i landet, utöver bevis för att det finns en sådan bostad, mer specifikt ska visa att han eller hon bidrar till att täcka de dagliga utgifterna för det berörda barnet eller till att tillgodose det berörda barnets särskilda behov.

40 När en arbetstagare som inte är bosatt i landet och det berörda barnet helt saknar gemensam hemvist, exempelvis på grund av barnets studier, ska arbetstagaren ges möjlighet att styrka att han eller hon fortfarande bidrar till barnets försörjning genom att åberopa andra objektiva omständigheter av viss stabilitet, såsom till exempel bidrag till kostnaderna för barnets bostad, resor och/eller dagliga uppehälle.

41 För det andra kan den omständigheten att den andra biologiska föräldern eller adoptivföräldern till barnet till maken, makan eller den registrerade partnern till arbetstagaren som inte är bosatt i landet betalar underhållsbidrag, en situation som avses i punkt 52 i domen av den 2 april 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Barn till make/maka till en gränsarbetare) (C-802/18, EU:C:2020:269), eller den omständigheten att denna förälder har rätt till umgänge och boende, inte anses utgöra omständigheter som gör det möjligt att utesluta att denna arbetstagare, som delar bostad med barnet, bidrar till barnets försörjning.

42 EU-domstolen konstaterar i detta hänseende, i likhet med vad generaladvokaten har påpekat i punkt 49 i sitt förslag till avgörande, att domstolen i den domen nämnde att det i det fallet inte betalades något sådant underhåll enbart i syfte att bistå den hänskjutande domstolen vid dess bedömning av huruvida gränsarbetaren bidrog till barnets försörjning. Huruvida den andra föräldern till barnet till maken, makan eller den registrerade partnern till den arbetstagare som inte är bosatt i landet betalar underhållsbidrag kan följaktligen inte anses utgöra ett kriterium som innebär att det kan uteslutas att denna arbetstagare bidrar till att försörja makens, makans eller den registrerade partnerns barn, med vilket arbetstagaren delar bostad. Detta gäller i än högre grad eftersom betalningen av ett sådant underhållsbidrag inte utgör ett villkor för att neka rätt till familjebidrag för ett barn till maken, makan eller den registrerade partnern till en arbetstagare som är bosatt i landet, när barnet och arbetstagaren delar bostad.

43 Att beakta de omständigheter som avses i punkt 41 ovan för att utesluta att en arbetstagare som inte är bosatt i landet bidrar till försörjningen av makens, makans eller den registrerade partnerns barn skulle dessutom innebära att kravet på att bidra till barnets försörjning tolkades i strid med principen om en vid tolkning av bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare, som det erinrats om i punkt 35 ovan.

44 För det tredje ska det preciseras, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 61 i sitt förslag till avgörande, att det av presumtionen att en arbetstagare som inte är bosatt i landet är med om att försörja sin makes, makas eller registrerade partners barn när dessa delar bostad framgår att myndigheterna, eller i förekommande fall de nationella domstolarna, endast i undantagsfall kan neka arbetstagaren ett sådant familjebidrag som det som är aktuellt i det nationella målet. Att

neka arbetstagaren ett sådant familjebidrag kan endast motiveras om det framgår av handlingarna i målet att arbetstagaren har lämnat oriktiga uppgifter eller i själva verket inte på något sätt bidrar till kostnaderna för barnets försörjning, eftersom dessa helt och hållet bärs av någon annan.

45 Mot bakgrund av dessa överväganden ska de frågor som ställts besvaras enligt följande. Artikel 45 FEUF samt artikel 1 led i och artikel 67 i förordning nr 883/2004, jämförda med artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 och artikel 2 led 2 i direktiv 2004/38, ska tolkas så, att villkoret för att en arbetstagare som inte är bosatt i anställningsmedlemsstaten ska beviljas familjebidrag för sin makes, makas eller registrerade partners barn, det vill säga att arbetstagaren ska ”bidra till barnets försörjning”, är uppfyllt när det finns en familjegemenskap mellan nämnda arbetstagare och dennes makes, makas eller registrerade partner biologiska barn eller adoptivbarn vilken kännetecknas av att denna arbetstagare och detta barn delar bostad.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 45 FEUF, artikel 1 led i och artikel 67 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen, jämförda med artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen och med artikel 2 led 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG,

ska tolkas så,

att villkoret för att en arbetstagare som inte är bosatt i anställningsmedlemsstaten ska beviljas familjebidrag för sin makes, makas eller registrerade partners barn, det vill säga att arbetstagaren ska ”bidra till barnets försörjning”, är uppfyllt när det finns en familjegemenskap mellan nämnda arbetstagare och dennes makes, makas eller registrerade partner biologiska barn eller adoptivbarn vilken kännetecknas av att denna arbetstagare och detta barn delar bostad.

Underskrifter

[i] Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.